

Testamentum

[2013. május]

Nektek hagyom, ha innen elmegyek
E búcsuzót, jövődő emberek!

Ha emlékeztek, mit daloltam én,
Ne kérdezzétek majd, ki voltam én.

Nem a pacsirta fontos, csak a dal,
Mely a nem múló, szent összhangba hal.

Én botorkáltam, s botlottam sokat,
De nem szűntem dúdolni dalomat.

Szomorú volt a versem, jól tudom,
Csüggedten álltam sokszor féluton.

Én vétkem, én nagy vétkem, érezem,
Hogy nem láthatta könnyemtől szemem

Sokáig a fölpirkadó napot:
De ti ezen ne csodálkozzatok!

Ha én a gyöngyvirágos hant alatt
Nem álmodom, csak fekszem majd hanyatt,

Kívánom, és ez testamentumom,
Akarom én, ez így is lesz, tudom:

Hogy meg ne értse többé senki sem,
Miért vérzett el lassan a szívem,

Miért volt nékem fájó, ami szép,
S a fiatalság tavaszi ízét

Miért érezte fanyarnak a szám,
S az asztal végén, vidám lakomán

Mért sirtam én, mint az elátkozott:
Ne értsétek meg azt, ti boldogok!

Kategória: Talált vers

Denumire autor: Juhász Gyula

Látó Szépirodalmi Folyóirat